

er særlig fremkommet ved de sidste Etager, hvor Progressionen gaar frem med raske Skridt. Der er selvfølgelig meget, der kan tale for dette, og særlig vil jeg fremhæve, at meget kan tale for det ved en ekstraordinær Lov som denne, men jeg vil dog fremhæve, at denne meget stærke Progression kommer til at virke særlig grelt, fordi den rammer Formueindtægten alene, men derimod ikke lige saa store Indtægter, der oppebæres af Folk, som ikke har Formue, og heller ikke opsparer nogen Formue, fordi de spiser hele Indtægten op. Jeg kan umuligt se Retfærdigheden i, at en Millionær, der har $4\frac{1}{2}$ pCt. af sine Penge og altsaa 45,000 Kr. i aarlig Indtægt, skal svare en ekstra Indkomstskat af næsten $6\frac{1}{2}$ pCt., naar ved Siden deraf — hvad Forholdet vil blive efter det af Ministeren fremsatte Lovforslag — Bankdirektører eller Grossererere med en lignende Indtægt, og som tilfældigvis ikke har opsparet Formue, men spiser hele deres Indtægt op og ikke har tjent mere i 1914 end i 1912—13, gaar helt fri. Det er ganske vist i sin Orden — og det har jeg altid anbefalet —, at Indtægt af Formue beskattes højere end Indtægt af personlig Virksomhed, fordi den første Indtægt beviser større Skatteevne end Indtægt af personlig Virksomhed, men jeg har aldrig anbefalet, at den sidste skulde gaa helt fri, i hvert Fald ikke naar det drejer sig om større Indtægter. Og mindst under en Situation som den nuværende kan man med Rette anbefale noget saadant.

Jeg vilde have anset det for meget heldigere, om man ved denne ekstraordinære Skat, ligesom ved den bestaaende ordinære, kombinerede Indtægtskat og Formueskat med hinanden, saa at hver kom til at yde sin Del. Denne Kombination virker faktisk saaledes, at den, der har Indtægten af Formuen, kommer til at svare en betydelig højere Procent af sin Indtægt, men den, der har en i og for sig betydelig Indtægt, men er uden Formue, kommer dog ikke til at gaa helt fri. Det andet virker i høj Grad ulige, der kommer en stødende Uretfærdighed frem derved, og lad mig tilføje, det virker ikke lige mellem Samfundsklasserne, det kommer særlig til at ramme de Samfundsklasser, hvis Erhverv og Virksomhed er knyttet til fast Ejendom, det rammer særlig Landbrugsstanden og andre, der ikke kan drive deres Erhverv uden fast Ejendom og derfor er Formuebesiddere, medens løse Indtægter, der er mange Gange større, gaar helt fri. Dog mener

jeg, at det under Hensyn til Dyrtiden og de vanskelige Erhvervsforhold vilde være rimeligt, om Indtægtsskattens Forøgelse først indtraadte ved en Grænse, som laa meget højere end den Skattegrænse, vi har i den ordinære Indkomstbeskatning, og maaske ogsaa en Del højere end den, vi har i Forsvarsskatten, saa at den mindre bemidlede Del af Middelklassen, som mange Gange er overordentlig vanskelig stedt under de nuværende Forhold, gik fri. Dog mener jeg, at denne Grænse skulde ligge ikke lidt lavere end den 15,000 Kroners Grænse, som den højtærede Minister har foreslaaet for den ekstraordinære Indkomstskat. For at undgaa Misforstaaelse maa jeg tilføje, at jeg naturligvis ikke tænker mig dette som en Tilbygning til den af Ministeren foreslaaede Formueskat, jeg tænker mig ikke det Beløb, der skal tilvejebringes, forøget, men jeg tænker mig disse $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. fordelt efter rimelige Principper paa Indtægt og Formue i Stedet for at hvile paa Formue alene. Om den stærke Leddeling, som Ministeren har foreslaaet, gælder de Betragtninger, jeg før fremsatte, og det kan maaske være rimeligt at komme tilbage dertil ved en Behandling i Udvalget.

Jeg har saa tilbage at omtale Lovforslaget om en overordentlig Indkomstskat til Staten i 1915. Dette Lovforslag stiller sig en meget beskedent Opgave, egentlig talt kun den at supplere for det enkelte Aar 1915—16, hvad Udbyttet af de to andre Skatter maatte mangle i at udbringe det Beløb, som skal tilvejebringes. Det spiller altsaa Rollen som en Hjælpeskat, der skal sikre for det første Aar, hvad Finansministeren med Rette ikke gør Regning paa, at de to andre Skatter i den Tid skal indbringe. Finansministeren har heller ikke anstillet nogen Beregning over, hvor stort Udbyttet af Skatten vil blive, og det har sine meget gode Grunde, thi saa vidt jeg kan skønne, savnes ethvert paalideligt Grundlag til at anstille saadanne Beregninger.

Det er et populært Lovforslag, den højtærede Minister her har fremsat, men det er blevet populært noget med Urette, tør jeg nok sige, det er blevet populært, fordi Publikum og Pressen øjeblikkelig opfattede det som en Skat, der skulde ramme de Folk, der som Følge af Krigen havde haft en særlig god Fortjeneste, det skulde ramme de Medborgere, som der har været saa megen Tale om i Bladene, dem, som havde tjent de mange Penge ved de gunstige Krigskonjunkturer, og som man syn-